

Р Е Ш Е Н И Е №176

гр.Перник, 30 май, 2012 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, касационен състав, в публично заседание на девети май две хиляди и дванадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев
ЧЛЕНОВЕ: Емилия Иванова
Слава Георгиева

при секретаря И.И.*** и в присъствието на прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от съдия Станчев к.н.а.х. дело № 154/2012 г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

Директор на Д “ИТ” СО обжалва решение № 60 от 22.ІІІ.2012 г., постановено по нах дело № 37/2012 г. по описа на РС Радомир, с което е изменено НП № 23-2304459/6.І.2012 г., издадено от касатора, в частта с която въззивният съд е намалил размера на имуществената санкция от 3000 лв. на 100 лева, като е приел, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 415в от КТ. В касационната жалба се правят оплаквания за неправилно приложение на разпоредбата на чл. 415в от КТ в отменената редакция. Иска се отмяна на решението на РС и постановяване на ново по същество, с което да се потвърди изцяло наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба – “Ширпроект” ЕООД, не взема становище.

Представителят на окр. прокуратура предлага да бъде уважена касационната жалба и да се отмени решението на РС, като се постанови друго, с което да се потвърди издаденото наказателно постановление.

Съдът, като обсъди доводите на страните, във връзка с доказателствата по делото, прие следното.

Касационната жалба е процесуално допустима и неоснователна.

При извършената служебна проверка, касационен състав не констатира наличие на процесуални нарушения налагащи отмяната на съдебното решение и връщането на делото за ново разглеждане от друг състав на съда. Следва да се отчете, че районен съд е изследвал всички значими за проведеното административно наказателно производство обстоятелства. Анализът на доказателствата, извършени от районен съд е правилен и в тази насока, касационен състав изцяло споделя изводите на съда за наличието на даказано по същността си административно нарушение.

Касационният състав на Административен съд Перник приема, че извършеното и установено административно нарушение попада в приложимостта на чл. 415в от КТ, при условията на редакцията, действала към момента на установяване на нарушението.

Нормата на чл. 414, ал. 3 от КТ, приложена от първоинстанционният съд гласи, че работодател, който наруши разпоредбите на чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 15 000лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер 10 000лв. за всяко отделно нарушение. В случая по отношение на работодателя е налице безвиновна /обективна/ отговорност, състояща се в неизпълнение от страна на касатора-

юридическо лице на вменено му с нормативен акт задължение-да не допуска до работа работника преди връчването на екземпляр от сключения трудов договор и то подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ, заверено от ТД на НАП-Перник. Посочената норма представлява общия състав на описаното нарушение. Като се е позовал само на същата норма, Районният съд е постановил правилно решение, тъй като е отчел съществуването на привилегирован състав на същото нарушение /а и всички други, чието естество позволява отстраняване на формално нарушение, от което не са произтекли вреди на служителите/ в чл. 415в от КТ. Цитираната норма на чл. 415в от КТ е озаглавена "Отговорност за маловажно нарушение", но по съществуващото си очертава привилегировани състави на всички нарушения на КТ, които могат да бъдат отстранени веднага след установяването им и от които не са произтекли вредни последици за работници и служители. В този случай според закона виновното лице се наказва с глоба или имуществена санкция в размер от 50 до 100 лв. От анализа на цитираната разпоредба следват няколко извода: 1) нарушението, което законът квалифицира като маловажно, може да е само за неизпълнение на задължение, вменено на съответното административно-наказателно отговорно лице с разпоредбите на КТ, тъй като самото нарушение следва да е отстранимо, съобразно предписана в КТ процедура; 2) приложимостта на разпоредбата е функция от установяването на конкретното нарушение по КТ по надлежния ред, но преди издаването на наказателното постановление; 3) разпоредбата намира приложение само при ангажиране на отговорност на лице, различно от работник или служител с оглед на изискването за тях да не са налице неблагоприятни последици; 4) следва нарушението да не е резултатно, или ако е формално, да не са настъпили други неблагоприятни за работника или служителя негативни последици, като обратното следва да се установи надлежно пред наказващия орган, респ. пред съда, който е инстанция по съществуващото на спора; 5) отговорността може да има чисто административно-наказателен характер или да е безвиновна заради предвиждането за налагане на имуществена санкция. Следва да се има предвид, че посочената разпоредба дава привилегировано положение и на наказващия орган с оглед на стабилитета на постановленията от него юрисдикционен акт- арг. от чл. 416, ал.7 от КТ, стига да са безспорни основанията за прилагането на тази разпоредба. При наличието на установените факти, и при безспорните доказателства по делото, че се ангажира отговорността на дружеството за нарушение на разпоредбата на чл. 63, ал.2 от КТ, характера на тази отговорност и липсата на доказани настъпили вредни последици за работника, съдът е приложил специалният текст на чл. 415в от КТ, като се позовал на това, че трудовия договор е от 2.XI.2011 г., за да се приеме, че уведомлението е подадено в законово определения тридневен срок. Въззивната инстанция законосъобразно е установила неправилното приложение на материалния закон от наказващия орган и е изменила наказателното постановление, като е отчела, че не са настъпили никакви вредни последици – нито за работника, нито за работодателя, нито за приходните държавни структури. Това е така защото към признаците по чл. 414, ал. 3 от КТ, за да е налице чл. 415в от КТ е необходимо установяване, че нарушението може да бъде отстранено веднага след установяването му, при това по реда, предвиден в КТ, а освен това от нарушението по чл. 414, ал. 3 от КТ да не са произтекли вредни последици за работници и служители. Това следва да става в административно-наказателното производство. Съдът е обвързан от изложената в наказателното постановление квалификация и при контрола за законосъобразност следва да

извърши проверка само дали тя е приложена правилно, а не са установява други факти и да дава друга правна квалификация. Разпоредбата на чл. 415в от КТ, действала тогава, не е различна правно квалификация, напротив тя е относима към нарушенията по чл. 414, ал. 3 от КТ в тяхната съвкупност, но правилно е приложена, тъй като по безспорен начин се установява, че нарушението е отстранено в законовия срок. Самото допускане до работа на С.*** не е доказано, независимо, че е заварена в заведението по време на проверката, но от показанията на актосъставителя се прави извод, че в телефонен разговор, въззивника е обяснил, че договорът е от 4.XI.2012 г.

Във връзка с изложеното, съдът намира, че решението на районен съд е правилно и следва да се остави в сила.

Воден от горното, Административен съд Перник

Р Е Ш И

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 60 от 22.III.2012 г., постановено по нах дело № 37/2012 г. по описа на Районен съд Радомир.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател:/п/

Членове:1./п/ 2./п/